

בעזה"ש"ת

גליון
**דרך
אמונה**

פנינים יקרים על פרשת השבוע
מלוקט משיחותיו של
הרה"צ רבי
מאיר איתמר רוזנבוים
שליט"א

לך לך

גליון תי"ב

לשמיעת השיעורים בכל שבוע
על הטלפון נא להתקשר
למערכת 'דרך אמונה'

בארה"ב 718.298.3717 ולדקיש 1

בארץ ישראל (מספר טעל.חדש) 079.704.0017 ולדקיש 1

בענגלאנד (מספר טעל.חדש) 03.33015.0717 ולדקיש 1

מכון 'דרך אמונה'

הרוצה לקבל את הגליון בכל שבוע באימייל

נא לשלוח אימייל לאדרעסס 3875060@gmail.com

ולכתוב שם המבקש ואימייל אדרעסס שלו. ואי"ה נוסיפו לרשימת המקבלים

להארות והערות יכולים להתקשר לאחד ממספרי הטעלפון של מערכת דרך אמונה הנ"ל

ולהשאיר הודעה על מספר 9 ובלי"נ נתקשר בחזרה אי"ה

פרשת לך

פרשת לך כנגד חג הסוכות * לעת"ל יהיה רק מידת החסד * אברהם אבינו קיים
 גמ"ח בעצמו ולא ע"י שליח * כאשר האדם מתעלה במדרגות השטן גודל מתגדל
 גם כן לעומתו * בא"י נמצא היצה"ר בעצמו * סגולה לעשירות לכבד את אשתו *
 המרק שלה כשיעור של ראש ישיבה * הבעל חייב להעביר על מידותיו * עבודת
 המידות - לשבור הטבע הרע * הרב שהספיד חמור... * בטחון בה' * המוותר לא
 הפסיד * גם המקללים בירכו את בניהם להיות כמותו * זכתה לנבואה בזכות שרה
 * הגר הודתה בטעות שהיא שפחת שרה

הרה"ק המאור עינים מטשערנאביל זי"ע - ו"א חשון

מחיה מתים במאמרו * פדיון שבויים * הנסיעה עם הבעש"ט * עוה"ב תמורת
 מקוה * הטוב ומטיב לרעים ולטובים * ביאת משיח בימי ניניו... * חדש ימינו... *
 כי אלך עינינו נשואות * רוכל המוכר בני חיי ומזוני

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וְגו' (יב, א).

פרשת לך כנגד חג הסוכות

מסלאנים זי"ע, פרשת 'בראשית'
 כנגד 'ראש השנה', פרשת 'נח'
 כנגד 'יום הכיפורים', פרשת 'לך'
 מרמז על 'חג הסוכות'.

הרה"ק הבית אברהם מסלאנים
 זי"ע מביא בשם זקינו
 הרה"ק בעל יסוד העבודה

וַאֲעֵשֶׂךָ לְגוֹי גָדוֹל וְאַבְרָכְךָ וְאַגְדְּלָהּ שְׁמֶךָ וְגו' (יב, ב).

לעת"ל יהיה רק מידת החסד

שאומרים 'אלקי יעקב', יכול יהיו
 חותמין בכולן, תלמוד לומר 'והיה
 ברכה', כך חותמין ולא בהם.

פירש"י 'ואעשך לגוי גדול' זהו
 שאומרים 'אלקי

הרה"ק ר' בעריש מאושפיצין זי"ע
 בדברי צדיקים ביאר, שבא

אברהם', 'ואברכך' זהו שאומרים
 'אלקי יצחק', 'ואגדלה שמך' זהו

העבודה אצלם, וע"כ היו חכמים גדולים תנאים ואמוראים. משא"כ בעקבות משיחא שנפלה סוכת דוד עד בחינת רגלים ועקביים שהיא בחי' עשיה, אין דרך לדבקה בה באמת ולהפכא חשוכא לנהורא די'לה, כי אם בבחינת עשיה ג"כ שהיא מעשה הצדקה.

אברהם אבינו קיים גמ"ח בעצמו ולא ע"י שליח

הרה"ק ר"מ מפרימישלאן זי"ע ביאר מה שמסיים רש"י"ל כך חותמין ולא בהם, כי אברהם אבינו תיקן 'תפילת שחרית', כדי להתפלל בהשכמה, ויוכל להכניס אורחים כל היום, ולהאכילן ולהשקותן בעצמו, ועל ידי זה יתפרסם אלקותו יתברך שמו, ורצה דווקא לקיים בעצמו לא על ידי שליח, כי מצוה בו יותר מבשלוחו, אבל יצחק אבינו תיקן 'תפילת מנחה', כי התפלל כל היום עד זמן מנחה, ומלאכתו בהכנסת אורחים מלאכת אביו, נעשה על ידי שליח, על ידי אחרים, וכן יעקב אבינו תיקן

לרמו על ג' מדות בצדיקים, יש צדיקים שיש להם מדת חסד לאברהם, ועליהם אמר רש"י - שאומרים 'אלקי אברהם', היינו שידבקו במדת אברהם, ויש שידבקו במדת יצחק מדת גבורה, ויש במדת אמת ליעקב הממוצע בין שתי המידות.

ואמר אחר כך, יכול יהיו חותמין בכולן, ר"ל שכמו שיש לצדיקים עכשיו אלו ג' מידות לעבוד עמהם עבודת הבורא, כמו כן יהיה לעתיד לבא אחר הגאולה שאנו מקווים, תלמוד לומר 'והיה ברכה' כך חותמין, שאז יהיה ה' אחד, ולא יהיה בעולם רק מדת החסד לבד.

ובענין זה כתב הרה"ק בעל התניא זי"ע באגרת הקודש (פרק ט) כל עיקר עבודת ה' בעתים הללו בעקבות משיחא, היא עבודת הצדקה, כמו שאמרו חז"ל אין ישראל נגאלין אלא בצדקה. ולא אמרו חז"ל (פאה א, א) תלמוד תורה שקול כנגד כולם, אלא בימיהם, שתלמוד תורה היה עיקר

האמנת לשום שליח במצות הכנסת אורחים, כדי שתתפרסם בעצמך אלקותי בעולם, על כן 'אנכי מגן לך', וכך חותמין 'מגן אברהם', ולא בהם, מדה כנגד מדה.

'תפילת ערבית', כי התפלל כל היום עד הערב, ובטח גם הוא לא הניח מלאכת אביו וזקיננו, וקיים הכנסת אורחים על ידי שליח, עי"כ אמר הקב"ה לאברהם אם כל כך גדול כבודי בעיניך, שלא

וַיֵּלֶךְ אֲבָרָם כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר אֱלֹהֵי ה' וַיֵּלֶךְ אִתּוֹ לוֹט וְגו' (יב, ד).

נשערה מאוד, וצריך שמירה מעולם להזהר שלא יחטא ח"ו אף כחוט השערה.

כאשר האדם מתעלה במדריגות השטן הולך עמו

כתב במאור עינים [יומא דהילולא ביום י"א חשוין] דאיתא במדרש הנעלם על הפסוק 'וילך אתו לוט', אברם הוא הנשמה ולוט הוא היצר הרע. ומכאן דהנה כאשר הצדיק הולך ומתעלה ממדריגה למדריגה, גם היצר הרע הולך אתו עמו, כי גם שבטל התאוות הגשמיות ובא אל מדריגה גדולה, גם שם היצר הרע מפתה אותו, כי מי שהוא גדול מחברו יצרו גדול ממנו, ומכשילו בדברים דקים, ושם צריך יותר לשמור את עצמו מן היצר, כי שם בנקל יוכל לפתותו ח"ו בדברים דקים אשר אי אפשר להרגיש, כי סביבו

בא"י נמצא היציה"ד בעצמו

וכפי המסופר על הרה"ק רבי יעקב שמשון משפיטווקא זי"ע כשעמד לעלות להשתקע בארץ ישראל, לשבוע משוב קדושתה העליונה ולהתעלות שם בתורה ועבודה, תנאי התנה עם היצר הרע שעולה לארץ הקדושה, רק אם הוא לא יעלה עמו להפרישו מעבודתו, והסכים השטן והבטיח לו שישאר בחוצה לארץ. ויהי כאשר הגיע הרה"ק לארץ ישראל, והנה השטן לנגדו, התפלל הרה"ק ושאל לו: הלא התניתי

עמך שלא תעלה עמי לארץ
 ישראל?! השיב לו השמן: זה
 אחד משלוחי, וכאן בארץ ישראל
 אני בעצמי עומד ועושה
 עבודתי!

וְלֹא־אָבְרָם הֵיטִיב בְּעִבּוּרָהּ וַיְהִי לוֹ צֶאֱן וּבָקָר וַחֲמֹרִים וּגְוֹ

(יב, טז).

בתוך ביתו?! אמר לו הרה"ק: אל
 תתמה בדבר, אין זה רוח הקודש,
 רק כאשר רצית ליתן לו הקוויטל
 שהכנת, נתחלפה לך בטעות בין
 הקוויטל לבין רשימת הבגדים
 שנתת לנקיון אצל הפיצעריי
 (הכביסה), וראיתי שיש לך שלשה
 בגדים, ואילו לאשתך יש רק
 מלבוש אחד! ע"כ איעצך לקנות
 גם לה שלשה בגדים, ואז יהא לך
 שלום בית!

המרק שלה כשיעור של ראש ישיבה

הגאון רבי ישראל סלאנטער זצ"ל
 אמר: כשאדם אומר
 לאשתו שהמרק (י"ד) היה טעים,
 הרי זה כמו שאומר לראש ישיבה,
 שהתירוץ שלו על הרמב"ם הוא
 נפלא, או השיעור שמסר

סגולה לעשירות לכבד את אשתו

אמרו חז"ל (בבא מציעא נט, א) לעולם
 יהא אדם זהיר בכבוד
 אשתו, שאין ברכה מצויה בתוך
 ביתו של אדם אלא בשביל אשתו,
 שנאמר 'ולאברם הטיב בעבורה',
 והיינו דאמר להו רבא לבני מחוזא,
 אוקירו לנשייכו כי היכי דתתעתרו,
 (כברו את נשותיכם כדי שתתעשרו).

מסופר על יהודי שנכנס לרה"ק
 ר' אלעזר מרישא זי"ע
 ונתן לו קוויטל, והתאונן לפניו
 שנצרך לישועה בעניני שלום בית,
 אמר לו הרה"ק: נו, מה הפלא
 בדבר, הרי אינך מכבד מספיק את
 אשתך?! ואותו יהודי התפלא
 מאוד שרוח הקודש הפריע בבית
 מדרשו, דמהיכן ידע מה שקורה

כתוב בגמרא (ראש השנה יז, א) שצריך להעביר על מידותיו, ושבה גדול נאמר על זה, ועתה שואל אני אתכם, למי מדבר הגמרא, לאיש הלומד גמרא או לכה"פ עין יעקב, או אל האשה העומדת ולשה את העיסה?! הרי בודאי מדברים אל הבעל! הוא היה שצריך להעביר על מידותיו, והוא שצריך להבין שיש לעשות למען השלום ולמען הבית.

להתלמידים היה מופלא, כי המרק הוא כדוגמת 'שיעור' שהאשה מכינה עבור בעלה, והאשה מחכה לתשומת לבו על כל יגיעתה בבית, ובפרט שכל מטרתה ביוגעתה הוא רק בשבילו, וכאשר מעריכה ומוקירה, הרי הוא מוסיף בה כח וסיפוק להמשיך להכין לו מאכלים וכל צרכיו ביתר שאת ועוז.

הבעל חייב להעביר על מידותיו

וממשיך בספר הנ"ל: אח"כ נכנסנו לדבר בענין אחר, ולפני הפרידה והברכה אמר שוב: יש לדעת, כי הבעל הוא אשם בדרך כלל, הוא קם מעל השולחן, משאיר את הכוס המלוכלך וכו' לאשה, אשר הוא מחזיק אותה כ'משרתת', בודאי ובודאי שהיא מרת נפש וכו', ולכן צריך לדבר עם הבעל, שישנה אורחותיו ומנהגיו, 'ער זאל זיך אויפפירן וי א מענטש' (שיתנהג כמו אדם), ואז יש לקוות שישרור שלום בביתו.

בספר מדו בד (ד"ת בעניני נשואין עמוד ה) מהגה"צ ר' משה דב פישער זצ"ל (מרכיץ תורה בציריך) מביא, שפעם אחת נכנס עם קוויטל להרה"ק ר' יאנקעלע מפשעווארסק זי"ע, וגם מסר לו קוויטל של משפחה אחרת שהיה שם סכסוכים גדולים, ולא היה ביניהם שלום בית ה"י, ואמר לו כדברים האלה:

להוי ידוע למר, כי בעיות אלה הם באשמת הבעל, שאינו רוצה להעביר על מידותיו, הרי

וַיִּבְחַר לוֹ לֹט אֶת כָּל כְּפַר הַיִּרְדֵּן וַיִּסַּע לֹט מִקְדָּם

וַגּו' (יג יא).

והזניח לימודו לגמרי. כי באמת חמדת הממון היה תמיד בלבו, רק שכל זמן שישב בישיבה, עדיין לא היה להמידה הלזו מקום לחול עליו, אך ברגע שנוצר היכא תמצא למידה זו לחול בקרבנו, מיד נגלים כוחותיו לכל, והוא נמשך אחרי התאוות שבו, שלכאורה לא עמד עליהם עדיין מעולם. וכן הוא אצל כל אדם, שאינו יודע ומכיר כוחותיו ושאילותיו, כל עוד לא נמצא המקום והזמן להאחו בה.

וזה מה שקרה אצל לוט, אף שהיה אדם גדול, אבל היתה בו מידה של חמדת הממון, וכל עוד שהיה הולך עם אברהם אז התנהג כשורה, כי אז לא היתה למידה זו מקום לחול, וגם התבייש מפני אברהם ולא הרהיב עוז בנפשו לילך אחרי חמדת לבבו, אבל כיון שפירש ממנו אז נפרץ הגדר, וכבר אפשר היה לו לישב בסדום, מקום שאנשיו רעים וחטאים לה' מאד.

עבודת המידות - לשיבד הטבע הרע

פירש רש"י בשם מדרש אגדה, הסיע עצמו מקדמונו של עולם, אמר אי אפשר לא באברם ולא באלקיו.

הגאון רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל בספרו יד יחזקאל מתמה, כי פרשת לוט היא לכאורה נטולת הבנה, הרי לוט הלך עם אברהם אבינו ע"ה בכל גלותו, וגם דמה לאברהם בקלסתר פניו, ודבר זה כשלעצמו מהוה סימן על רוממות נפשו, וראה מה עלה בסופו, שירד פלאים עד שעל זרעו נאמר לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה', איך אפשר להבין דבר זה?!

וההסבר בזה נמצא בספר אור ישראל, שמבאר איך שמוצאים על בחורים שונים, שבעת למדו בישיבה היה מתמיד גדול, ולא ידע אף צורת מטבע מהו, וכשיצא מכותלי הישיבה אל הרחוב ונפגש עם החיים, הפך הוא בין יום אחד לרודף ממון,

ברב גדול שנקלע לעיר אחת, ביקש לעמוד על טיבה ולהורות לתושביה ארחות חיים, פגש באדם אחד ושאלו: אמור נא בני, מה מצב בני העיר בשמירת התורה והמצוות? אמר לו: רבי עלינו נאמר הפסוק 'ועמך כלם צדיקים', אין בנו לא שודד ולא גנב לא רוצח ולא מושחת במדותיו! הודה לו הרב והמשיך לדרכו.

פגש באדם אחר, ושאלו ג"כ למצב העיר, אמר לו: רבי כולם אהובים כולם ברורים, אין אחד מעיד בחברו עדות שקר, לא חומד ממון אחרים, אין מרים יד על חברו, לו היו כל ישראל כמותנו היה משיח בא זה מכבר! התפעל הרב מאוד ושאלו: אמור נא לי, ואיך הוא אצליכם קיום המצוות, כגון תפילה תפילין שבת וכו'?! נבוך היה האיש ואמר: למה לקטרג רבי, די אם אומר שבני המקום נמנעים מעבירות ככל יכלתם, נוחים לבריות וצנועים בארחות חייהם, מדוע ידרוש מהם מעבר לכך?!

לכן עיקר גדול הוא לאדם לברוק היטב את סביבתו, ולבחון עד כמה זה מתאים עם מדותיו הטובות, ולהיפך ולא לגרום ח"ו להפגש עם הכחות הרעים שבו, ומאד צריך להזהר ולהשמר ביצירה הראשונה של הוצאת הכח אל הפועל, עכ"ד.

למדנו מזה כלל גדול בעבודת ה', שלא מספיק במה שהאדם הולך בדרך הישרה והסלולה, ומקיים מצוות כדרך אנשים מלומדה, דיש לחוש שאינו מקיימם רק מפני הסביבה שבו נמצא, והבושה מידידיו וקרוביו וסובביו, אבל יתכן להיות שכאשר יבוא לסביבה אחרת וכדו', לא יוכל לעמוד בנסיון לפרוק מאתו עול תורה ומצוות ר"ל, וע"כ טוב לגבר כי ישא בעול מנעוריו, לעבוד על מידותיו, להפוך כוחותיו וטבעו הרע לטוב, ורק עי"ז יוכל להתעלות מחיל אל חיל בעבודת ה'.

הרב שהספיד חמוד...

בספר אוצרות התורה ראיתי בענין זה מעשה נפלא,

למת מצוה את הכבוד האחרון,
הכל תמהו מי הנהרג, במי פגעה
מדת הדין?!

התחיל הרב בהספרו, וקולו רתת:
אחינו בני ישראל שמעו,
כאשר נמצא חלל באדמה ולא
גודע מי הכהו, חייבים בני העיר
הקרובים אל החלל להביא עגלה
ערופה, ולומר ידינו לא שפכו את
הדם הזה, אין לנו חלק באסון,
על אחת כמה וכמה כאשר המת
הוא צדיק וקדוש, מימיו לא דיבר
לשון הרע, לא דיבר רכילות, לא
זו בלבד אלא שכל ימיו שחי היה
בתענית דיבור!

הרב המשיך למנות את מעלותיו,
הנפטר היה מהנעלבים ואינם
עולבים שומעים חרפתם ואינם
משיבים, גוו נתן למכים, כמה
וכמה פעמים הכוהו מכות נמרצות
וסבל בדומיה, גם בעיני פרישות
מעטים כמוהו, מימיו לא אכל בשר
ואף לא דגים, כל ימיו סבל מקור
והסתפק במלכושים דלים, מימיו
לא ישן במטה, תמיד רבץ לארץ
וישן, עניו היה מכל הברואים, הוי
מי יתן לנו תמורתו! וכמוכן שכל

הבין הרב שזהו השקפת בני
המקום, בטוחים הם שדי
בכך שהם נמנעים ממעשים רעים,
ובהיותם נוחים זה לזה, השב
לעצמו איך יוכיחם שאין די בסור
מרע לבדו, הרי בדרשה לבד לא
ישו אוזן.

לפתע הגיע לנחיריו ריח קשה,
נשא עיניו וראה נבלת
חמור מושלכת בצד הדרך, באותו
הרגע אורו עיניו, וידע את אשר
יעשה, פנה אל השמש שלוחו
וביקש ממנו לקנות סחורה שחור,
הלך השמש והביא את האריג,
נטלו הרב ממנו וכיסה את החמור,
אמר לשמש: לך והכרו במבואות
העיר שנמצא מת מצוה, ועל כולם
לצאת ללוותו, דקבורת מת מצוה
קודמת לכל המצוות שבתורה!
צוה שייסגרו האנשים את עסקיהם,
ותצאנה הנשים מבתיהם, הלך
השמש והכריז, ועד מהרה נאספו
ובאו יהודי העיר בהמוניהם,
חנוונים סגרו את חניותיהם,
ותגרים נעלו את דוכניהם, סוחרים
פסקו ממסחרם, ועקרות בית יצאו
מבתיהם, הכל נהרו ובאו לחלוק

שהזכרתי לפניכם, בכולם הצטיין והשתבח המת הלזה, היה עניו ובעל יסורים וסגופים, קיים בעצמו סור מרע עד קצה האחרון, ועם כל זאת חמור היה וחמור נשאר!

במעשה זו לימד אותם, שכדי להיות בבחינת אדם השלם, אין די בשמירה על גדרי סור מרע, אלא יש לאחוז גם בעשה טוב, בהתעלות בלימוד תורה ובשמירת המצוות.

העם געה בכביה, ונתרבו קולות הקוראים מיהו הצדיק הנסתר?! לא ידענו כי צדיק כזה היה בינינו! והרב קרא לפניהם: הרי הוא לפנינו, וחייבים אנו לבקש סליחתו על שלא הערכנו וכבדנו אותו כדבעי! ניגש אל הסחורה והסירו, כולם נסוגו אחור מפני הריח הרע שנתפשט מנבלת החמור, והתחילו לכעוס שהוליכו אותם שולל.

אמר להם הרב: כל המעלות

וַיְהִי בַיּוֹם אֲמַרְפֶּל מֶלֶךְ שֶׁנֶּעַר אַרְיוֹךְ מֶלֶךְ אֶלְסָר
בְּדַרְלַעֲמָר מֶלֶךְ עֵילָם וְגו' (יה, א).

ראשי תיבות ג'ם ז'ו ל'טובה,
מבוש"ל ראשי תיבות מ'סתפק
ב'מה ש'יש ל'ו, כדרלעמ"ר ראשי
תיבות כ'ל מ'ה ד'עביד ר'חמנא
ל'טב ע'ביד.

המוזתר לא הפסיד

הנה מידת הוותרנות נכלל ג"כ
במידת הצדיקים הנ"ל, כי
המסתפק במה שיש לו, ואומר גם

בטחון בה'

במדרש פליאה (מובא בספר המשק
אליעזר פ' ממות מסעי אות ל"ז)
צדיקים אינן אוכלים אלא מן הגזל,
ואינן אוכלים אלא מן המבושל,
ואומרים כדרלעמר, והוא פלא.

וכתב בספר המשק אליעזר בשם
האמרי בינה לבאר דברי
המדרש פליאה כדלהלן, גז"ל

בעשירות מופלגת, עד כדי כך שכל הנוטל פרוטה מאיוב מתברך.

לפני הרבה שנים התרחש מעשה נורא בשני שותפים אשר

עסקו יחד במסחרים, והם זכו להצלחה גדולה, וגם היו בעסקי מסחר עם איש שהיה ל"ע ערירי בלי זש"ק, ואותו האיש לא היה לו היכן לאכול בשבתות וימים טובים, והם הזמינו אותו לסעוד אצלם, אלא שבעת שאכל אצלם היה מביע דעותיו בכל עניני הבית וכדו', ולא' מהשותפים זה הפריע מאוד על שמתערב בעניני ביתו, ופעם אחת אמר לו: רב עונג שבעה נפשי שהנך מתארח בביתי, והנך מיושבי שולחני, ולכבוד גדול יחשב לי, אבל זאת אבקש ממך שלא להתערב בהנהגת הבית! ואותו איש נפגע מאוד, ומני אז והלאה הפסיק לבוא לביתו, ואכל רק אצל השותף השני, אבל הקשר ביניהם לא נפסק, והמשיכו הלאה בכל עניני המסחר.

במשך הזמן גילה אותו האיש להשותף הראשון, שהיות ואין לו זרע ל"ע, על כן מתחילה

זו לטובה, ומצדיק עליו הדין דכל מה דעביד רחמנא לטב עביד, אינו עומד על שלו, ומוכן תמיד לוותר על מנת חלקו.

וכבר נודע פתגם העולם 'המוותר לא מפסיד' - ויש לזה מקור במס' בבא בתרא (טו, ב) אמר רבי יוחנן גדול הנאמר באיוב יותר ממה שנאמר באברהם, דאילו באברהם כתיב (בראשית כב, יג) 'כי עתה ידעתי כי ירא אלקים אתה', ובאיוב כתיב (איוב א, ה) 'איש תם וישר ירא אלקים וסר מרע', מאי 'וסר מרע', אמר רבי אבא בר שמואל איוב וותרן בממונו היה, מנהגו של עולם נותן חצי פרוטה לחנוני, איוב ויתרה משלו. 'ויען השטן את ה' ויאמר החנם ירא איוב אלקים הלא אתה סכת בעדו ובעד ביתו ובעד כל אשר לו מסביב מעשה ידיו ברכת' וגו', מאי 'מעשה ידיו ברכת', אמר רבי שמואל בר רב יצחק כל הנוטל פרוטה מאיוב מתברך. הרי לן כי איוב היה וותרן בנכסיו, אבל לא הפסיד מזה מאומה, כי התברך

למותר לציין תדהמתו הרבה של השותף הראשון, שנעשה אובד עצות, הרי בידו נמצא העתק הצוואה החדשה שבו הקנה לו חצי מהירושה, אבל מאידך כיון שהיה אתו בקשרי מסחר וידידות וגם בקשרי שידוכים, חשש שאם יתגלה ששותפו וקרובו רצה לעושקו, הרי זה עלול לגרור למחלוקת איומה ולהחריב בתים בישראל, ולא ידע לשות עצות בנפשו כדת מה לעשות, כי היה מדובר כאן מהפסד ממון גדול של לערך שבע מיליא"ן דולר.

קם ועשה מעשה, נסע לארה"ק לשאול חוות דעתו של פוסק הדור הגאון הגדול בעל שבט הלוי זצוק"ל, וסיפר לו כל הפרטים, וגם הראה לו העתק הצוואה אשר בידו, והגאון זצ"ל אמר לו: עם העתק הצוואה שבידך הנך מוכבט שידך תהא על העליונה בדין תורה, ותקבל חלקך המגיע לך ביושר ובדין. אבל היות ולפי דבריך יכול לצאת מזה הרבה מחלוקת בין איש לרעהו ובין איש לאשתו וכדו', הנני נותן לך עצה טובה,

עלה בדעתו לחלק כל נכסיו לשני השותפים שוה בשוה, שכל אחד מהם יקבל מחציתו, אבל היות שפגע בו, ע"כ העביר כל נכסיו להשותף השני אשר מאז אכל רק אצלו.

השותף הראשון אמר לו: אני מבין לרוחק, הרי הרשות בידך לעשות כטוב בעיניך ברכושך! והתגבר על רוחו ורגשותיו ונשאר אתו בידידות כמאז ומקדם, עד שבמשך הזמן חזר להזמינו לאכול בביתו בשבתות וימים טובים, וגם בימות השבוע עזר לו ככל יכלתו בכל עניניו וצרכיו, ואחרי תקופה קצרה הודיע לו כי החליף את צוואתו, כי הנכסים יחולקו שוה בשוה בין שני השותפים, וגם נתן לו העתק מהצוואה החדשה.

אחרי שנים הרבה הלך לעולמו, ועברו כמה ימים, והשותף השני פנה להשותף הראשון ומספר לו שקיבל מהזקן בירושה את כל נכסיו, והתעלם לגמרי מהצוואה החדשה אשר בו החליף את דעתו שיתחלקו ביניהם.

עשרת מונים, והריוח ממסחרו היה הרבה יותר מכל הירושה שהיה צריך לקבל.

לימים נסע למקום נופש, ופגש שם את הגאון השבט הלוי זצ"ל, הגאון שמח לקראתו ושאל אותו: נו?! מה עלתה בידך?! ענה לו: נתקיים בי כל מילה שהרב הוציא מפיו! לא רק שלא הפסדתי, אלא הרווחתי עשרת מונים יותר ממה שהייתי מקבל באותו ירושה!

אכן זהו כוחה של מידת הוותרנות - שהוותרן אינו בא לידי הפסד לעולם, אמנם אין באים לידי מדריגה גדולה כזו רק בצירוף מידת הבטחון, להאמין שהכל הוא מאתו ית', ומבלעדיו לא יוכל איש להרים את ידו לגנוב או לגרוע מאחרים, ואין זאת אלא חשבונות שמים, שהם כמוסים ונעלמים מעיני האדם.

כמו כן כתב הרה"ק ר' ברוך מקאסוב זי"ע בעמוד העבודה (דרוש הבטחון אות יג) שכל אחד ואחד מישראל אפילו קטן

מעולם לא הפסיד אדם ממה שוויתר, 'ס'וועט דיר זיך האבן געלוינט' (אתה תרויח מזה), אותו האיש החליט תיכף ומיד לוותר על חלקו, ומגודל חששו שלא לא יוכל לעמוד בהחלטתו, כי שמא בחזרתו לביתו לא יעמוד בנסיון העושה, ע"כ קרע מיד את העתק הצוואה שבידו לנגד עיני הגאון זצ"ל, הגאון השבט הלוי זצ"ל נתפעל מאוד ממעשהו, ואמר לו: אם יש לך כזה רצון לוותר למען השלום, אין ספק שבדבר שתראה דברים גלויים!

אחרי תקופה פנה אליו שותפו, וביקש שימכור לו את חלקו במסחר השותפות שלהם, והסכים לשלם לו תמורת חלקו סכום נכבד ביותר, ומיד הסכים לזה, ובפרט שכבר מזמן חשב שטוב להפרד מהשותפות, כי שמא במשך הזמן יבואו לידי איזה מחלוקת וסכסוך, ואז לא יוכל להתאפק ויעלה לפניו ענין הצוואה. והתחיל לעסוק בעצמו מסחר, והצליח מאוד במסחרו, עד שאחרי תקופה קצרה של לערך שתי שנים הכפיל הונו

תביעות ממון ולא כפירת ממון, מאחר שהיו יודעים שאי אפשר להיות שום תוספות וגרעון על קצבותם, אבל לא דברה תורה אלא כנגד יצר הרע, המעורר עיני שכלינו והמטעה אותנו לילך אחרי עיני הגשמיים, עיי"ש באריכות נפלא.

מבואר מאלו הדברים, שאין הדבר מרויח או מפסיד פרוטה יותר ממה שנגזר עליו בראש השנה, וע"כ כאשר מוותר לאחרים אינו מפסיד לעולם, שאם נגזר עליו פרוטה זו בראש השנה יקבלו בחזרה ע"י אופנים ותחבולות שונים, מאת ה' המסבב כל הסיבות, וכן כאשר נגנב מאתו מעות וכדו', יחשוב כי הגנב לא בא מדעת עצמו, אלא הוא שלוחו של הקב"ה, ואם זהו מקצבתו, יש להקב"ה הרבה דרכים איך להחזירם אליו.

שבקטנים מזונותיו קצובין לו בין ראש השנה ליום הכיפורים, ולא יחסר שוה פרוטה מקצבותיו ולא יוסיף עליהם, שאי אפשר להצטייר שיוסף אדם על קצבותיו אף פרוטה אחת, ולפי זה לא יתכן שיהיה לאדם שום הפסד בעולם, ואפילו אם יראה בעיניו שנחסרו מממונו, דהיינו שהיה לו אלף זוז ועכשיו נגנבו כולם ממנו, ולא נשאר לו אף פרוטה אחת, לא ידאג על זה כלל מי שמאמין בה', כי ינחם את עצמו באחד משני אופנים, או שהאלף זוז הללו הם מקצבתו, ועדיין עתיד הקב"ה למלאות חסרונו, או שהאלף זוז הללו לא היה מכללקצבתו.

ואם כל הבריות היו מאמינים בזה, לא היו צריכים לדיני ממונות, מען וואלט געקענט צו מאכן אלע בתי דינים' (היו יכולים לסגור כל הבתי דינים), כי לא היו ביניהם שום

וְאֶבְרַכְהָ מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶיךָ אָאָר וְנִבְרַכּוּ בְךָ כָּל מְשַׁפְּחוֹת וְגו' (יב, ג).

כל המשפחות נברכו כאברהם, מי
איפוא היה מן המקללים?! והשיב
לו השפת אמת: כמו להרב בעיר,
הגם שיש שמקללים אותו, אף על
פי כן כל אחד מברך את בנו
שיהיה כמו הרב, אף כאן אף
שיקללו את אברהם אבינו, ירצו
ויתפללו שיהיו בניהם צדיקים
וחסידים כמוהו!

גם המקללים בידכו את בניהם להיות
כמותו

בספר ליקוטי יהודה מביא מה
שסיפר זקינו הרה"ק
האמרי אמת זי"ע, שאחיו הרה"ק
רבי נחמיה זצ"ל כשהיה כבן ג'
שנים, שאל לאביו הרה"ק השפת
אמת זי"ע, הלא כתיב ונברכו בך
'כל' משפחות האדמה, ומעתה אם

וַיָּבֵא אֶל הָגֵר וַתְּהִר וַתִּרְא וְגו' וַתִּקַּל גְּבֻרָתָהּ בְּעֵינֶיהָ (טז, ד).

לך מדבר עם יעקב מטוב עד רע',
דלכאורה צריך להבין למה גילה
להם שהוזהר משמים לבל יזיק
להם?! וביאר כי איש כזה שזכה
פעם אחת למדריגה גדולה כזה
של התגלות אלוקית, אי אפשר
שיעצור עצמו שלא יספר, עכ"ד.

והוסיף האמרי אמת, שכדוגמתו
יתכן לומר כאן לגבי הגר,
דכאשר ראתה לראשונה מלאכים,

זכתה לנבואה בזכות שדה

הרה"ק מפיליץ זצ"ל בספר שפתי
צדיק (פ' לך אות טז) מביא
מה ששמע מפה קדשו של זקינו
הרה"ק השפת אמת זי"ע ביאור
נחמד בפסוק זה, בהקדם דברי
הרה"ק הרבי ר' בונם מפרשיסחא
זי"ע, על מה שאמר לבן ליעקב
(בראשית לא, כט) 'יש לאל ידי לעשות
עמכם רע ואלקי אביכם וגו' השמר

האמיתי למרא דאתרא הנודע ביהודה, ובכה לפניו להצילו מידי העגלון שעשקו, והעגלון צעק לעומתו ששקר ענה בו והוא הגביר, הנודע ביהודה ביקש שיכנסו אליו למחרת בוקר, ואמר להגבאי שמחר ישאיר אותם להמתין מחוץ לביתו עד שיזמין אותם, ואכן למחרת היום התייצבו שניהם ליד ביתו, והמתינו שם מהבוקר עד שהגיע שעת הצהריים, בפתע פתאום פתח הנודע ביהודה את דלתו, ואמר: 'העגלון יקום מיד', מיד קם העגלון על רגליו, אך מיד תפס את עצמו והתיישב מיד, כי הבין שנתגלה תרומתו, אך זה היה כבר מאוחר מידי, שנתפס בקלקלתו.

כמו כן היה הוויכוח בין הגר שרה, כי הגר טענה שאינה שפחה יותר לשרה, כי היא התחתנה עם אברהם, והיא לא חייבת יותר לעבוד למענה, אבל שרה טענה שהיא עדין שפחה, ואברהם אבינו פסק כשרה, ולכן ברחו, והמלאך עשה לה כעין המעשה הנ"ל, שהיא טענה כל הזמן שהיא אינה

התנשאה מאוד בקרבה, כי חשבה שהיא בעצמה כדאי לזה, ע"כ הוקלה גבירתה בעיניה. לכך קרא לה המלאך בשם 'הגר שפחת שרה', ובוזה האיר המלאך אתעיניה, שמעט המדריגות שלה זכתה רק בשביל היותה שפחת שרה, ואז והכירה האמת שכן הדבר, וע"כ חזרה בה ואמרה מיד 'מפני שרי גבירתי' אנכי בורחת, ובוזה תקנה את טעותה.

הגר הודתה בטעות שהיא שפחת
שרה

בספר מדרשן ביתך מבאר באופן נפלא מה היה הויכוח שבין שרה להגר, על פי מעשה שהיה בזמנו של הגאון בעל נודע ביהודה זי"ע, בגביר שהוצרך לנסוע לעיר פראג בגלל עסקי מסחרו, ושכר עגלון להסיעו שם, על אם הדרך עצרו באיזה בית אכסניא ללינת לילה, ובבוקר הקדים העגלון להשכים בעוד הגביר ישן עדיין שינת ישרים, והתלבש עצמו בבגדי הגביר, וטען שהוא הגביר, ופקד על הגביר לנהג את העגלה, כשהגיעו לעיר פראג, רץ הגביר

השפחה, לפתע בא המלאך ואמר 'הנני', ונמצא שהודתה שהיא לה 'הגר שפחת שרי' מיד ענתה שפחת שרה אמנו.

הרה"ק ר' מנחם נחום בן ר' צבי זי"ע
ה"מאור עינים" מטשערנאביל
י"א השון תקנ"ה

מחיה מתים במאמרו

כי רק מי שהחייהו הוא יוכל להחזירו! כשחקרוהו מי החיה אותו, סיפר להם שהילד נחום עשה זאת, הלכו אל הילד ושאלוהו מה עשית?! השיב להם: אינני יודע דבר, ראיתי בכתבים שיש שם שיכולים בעזרתו להחיות, והיות שעז היה רצוני להחיותו אמרתי את השם והוא קם לתחיה! ביקשו ממנו שיאמר שם נוסף בכדי להמיתו, ולאחר שאמר שם שני חזר השמש למנוחתו.

פדיון שבויים

פעם אחת בעת שעסק בפדיון שבויים בעיר זיטאמיר, הניחו אותו בבית האסורים, והרה"ק ר' זאב וואלף מזיטאמיר זי"ע 'האור המאיר' קיבל רשות

הרה"ק המאור עינים זי"ע כבר במעלליו התנכר נער כי לגדולות נועד, כפי המסופר שבימי ילדותו ראה בכתבי רבי אדם בעל שם, שם קדוש אחד שיכולים בעזרתו להחיות מתים. ובאותו זמן מת שמש בית הכנסת אשר אהבו, והצטער מאוד על מותו, אז אמר את השם הנ"ל, והשמש בא חי העירה, כשראוהו אנשי העיר נבהלו וברחו מפניו, כי זכרו שזה כמה ימים שכבר מת, ועכשיו רואים אותו מסתובב בחיים חיותו, ושאלוהו: כיצד יכול להיות הדבר, שהרי הם בטוחים שהוא מת לפני זמן?! סיפר להם: שאחד החייהו ע"י שם! אמרו לו: שיחזור למנוחתו! אמר להם: כי אינו יכול,

הקב"ה 'לך לך' בגלות, ועל ידי זה תטעם טעמו של אורח, וזה הוא 'להנאתך ולטובתך', שאז תוכל לקיים מצות הכנסת אורחים בשלימות, ומיד נעלמה האשה.

המאור עינים פנה להרה"ק מזיטאמיר שישב אצלו ואמר לו: אשה זאת היתה שרה אמנו, והיא גילתה לי מדוע יושב אני כאן, כיון שאני עוסק במצות פדיון שבויים, וכדי שאזכה לעשות המצוה בשלימות, צריך אני להרגיש בטעמם של השבויים, עתה אני יכול כבר לצאת לחפשי! וכך היה, שעוד באותו יום הוציאוהו לחפשי.

הנסיעה עם הבעש"ט

מסופר בספר כרם ישראל, כשהיה המאור עינים אצל רבו הבעש"ט הק' זי"ע, התכונן רבו לנסוע לאיזה מקום כדרכו בקודש, והמאור עינים השתוקק מאוד לנסוע בצוותא חדא עם הבעש"ט, והתהלך ליד העגלה הלך ושוב, וחיכה

לשרת אותו בבית הסוהר, באחד הימים בישבו בבית הסוהר, נראתה אשה עטופה במטפחת משי עומדת בבית הסוהר, היא פנתה להמאור עינים ושאלה אותו שאלה על פרשה זו, בפסוק 'לך לך מארצך', מפרש רש"י להנאתך ולטובתך, דמה רצונו של רש"י להגיד בזה?!

המאור עינים הבין מיד שאין זאת אשה פשוטה, ושחק ולא ענה מאומה, אמרה לו האשה: אני אבאר לך כוונתו של רש"י, דלכאורה קשה, הרי הקב"ה מצוה לאברהם אבינו ללכת בגלות, ואיזה הנאה וטובה תצמח לו מזה שיצטרך לכתת רגליו ממקום למקום?!

אך הכוונה הוא כך, כידוע היה אברהם אבינו מקור מידת החסד, וביתו היה פתוח מארבע רוחותיו לכל עובר ושב, אך הרגיש שחסרה לו שלימות המצוה, מחמת שחסר לו ההרגשה של האורחים הנודדים בעולם, כי לא התנסה בזה מעולם, ע"כ אמר לו

יכול ליתן את כל הסכום הנדרש, הלך המאור עינים לאותו עשיר, וביקש ממנו מעות לבנות המקוה! אמר העשיר: אם רבינו יתן לי העולם הבא שלו, אז אתן מעות לבנות המקוה! אמר המאור עינים הלא אני אומר בכל יום בקריאת שמע 'ובכל מאודך', אך אין לי מעות, ומה הרכוש שלי?! הוא חלקי בעולם הבא! אז אני נותן לך חלקי בעולם הבא כדי לבנות מקוה טהרה, ובנו אח"כ המקוה.

הטוב ומטיב לדעים ולטובים

פעם אחת בא יהודי עני ומדוכא ממדינת ליטא לשפוך לפניו את מר שיחו, סיפר העני כי בתו הגיעה כבר לפרקה, ואין לו במה להשיאה, כי הוא עני מאוד, ואין לו אף לכלכל את ביתו דבר יום ביומו. כששמע זאת המאור עינים שמח לעזור לאותו עני, ונתן לו סכום גדול של חמשים אדומים שהיו בידיו, ונתן לו גם את בגד המשי שלו.

עני זה היה אוהב להשתכר, וכשבא לידו סכום כסף כזה,

שהבעש"ט זימינו להצטרף להנסיעה, ויהי כאשר עלה הבעש"ט על העגלה פנה להמאור עינים, ואמר לו: אברך, אם תגיד לי איזה חילוק יש בין 'תיקון לאה' ל'תיקון רחל', אתן לך רשות להתלוות אלי לנסיעתי! מיד השיב המאור עינים: החילוק הוא, דמה שפעלה לאה בבכיה, פעלה רחל בשמחה! מיד ציווהו הבעש"ט לעלות על העגלה ונסע עמו.

עוה"ב תמורת מקוה

מסופר בספר אוצר ישראל (אות 3) שפעם הגיע המאור עינים לאיזה עיר, ולא היה שם מקוה, ושאל המאור עינים למה אין עושים מקוה?! אמרו לו שסיבת הדבר הוא, מפני שהעיר נמצא בגובה ההר, וכדי למצוא מים צריכים לחפור בעמק הרבה, ובני העיר עניים הם ואין להם כסף! המאור עינים לא נח ולא שקט הוא חקר ודרש איזה תחבולה אפשר לעשות כדי לבנות שם מקוה טהרה, עד שנתודע לו שעשיר אחד יש ביניהם, אשר

להמאור עינים עגלה מלאה עם כל צרכי החג, וגרם לו הרחבת הדעת, לאות הקרה והערכה והכרת הטוב עבור החסד שעשה עמו, אמר המאור עינים לר' משה שיכול לבקש ממנו מה שרוצה! ענה האיש: שיש לו ב"ה פרנסה בשפע ונחת מיוצאי חלציו! אך רוצה שרבינו יאמר לו מתי יבא משיח צדקינו! אמר המאור עינים: הקשית לשאול, רק היות שהבטיח לו לעשות איזה טובה אזי יאמר לו, שבימיו לא יבא, וכן לא בימי בניו, וכן לא בימי נכדיו, אפשר אצל ניניו!

וסיים רבי נחום'טשע מראחמיסטריווקא,

אני כבר ניין ויכול משיח כבר לבא! רק תדעו: 'מען זועט נאך דארפין האבין קופערנע שטערניס, מיט גלעזערנע אויגן, מיט אייזערנע הערצער, צו אויסהאלטן דעם זמן וואס זועט זיין איידער משיח זועט קומען!' (צריכים עוד מצח של נחושת ועינים של זכוכית ולב ברזל להחזיק מעמד בהזמן שיהיה מרם ביאת משיח צדקינו).

מיהר לבית המזיגה, שתה והשתכר, כשראו זאת מקורביו של המאור עינים, לקחו מידו את המעות שנותרו, וכן את כגד המשי שהיה בידו, והביאום אל רבם, ואמרו לו שבזבו המעות בשביל שתיית יי"ש.

אמר להם המאור עינים, שמעתי כרוז בעולמות העליונים, שנחום מטשערנאביל אוחז במידתו של הקב"ה 'הטוב והמטיב לרעים ולטובים', ואתם במעשיכם רוצים ליקח ממני דבר זה?! והוסיף ואמר להם, מהרו להחזיר להאיש את המעות ואת כגד המשי! וכן עשו.

ביאת משיח בימי ניניו...

סיפר הרה"ק ר' נחום מראחמיסטריווקא זצ"ל, כידוע היה המאור עינים עני ואביון, פעם קודם חג הפסח לא היה בידו אף פרוטה אחת על צרכי יו"ט, והניע איזה יהודי שלא הכירו בשם ר' משה, ונתן

חדש ימינו...

שמונה עשרה, איך שהמאור עינים
אמר, רבונו של עולם, אני מבקש
ממך 'או די אריינגייערן פון מיין
שטוב זאל זיך צוריק אומקערן'
(שהמשרתת שעבדה בביתי תחזור שוב), ככה
אמר כמה פעמים, והמקורבים רצו
לדעת מה כוונתו בזה, השיב להם,
כי המשרתת שעבדה בביתו עזבה
אותו ואינה חפוצה לחזור, וביקש
מהשי"ת שיתן בלבה לב טוב
שתחזור, שאלו אותו האם בשביל
דבר קטן כזה צריכים לבקש
מהשי"ת, השיב להם: דבר גדול
הוא מאת השי"ת, ודבר קטן הוא
מאת השי"ת, וכי יש לי אחר ממי
לבקש חוץ ממנו?!

רוכל המוכר בני חיי ומזוני

פעם אמר המאור עינים לחסידיו
שומעי לקחו, אני כמו רוכל!
יש לי למכור הכל, בני חיי ומזוני,
רק תעבדו את השי"ת.

זכותו הגדול יגן עלינו ויעמוד
לנו ולכל ישראל אכי"ר

המאור עינים היה הסנדק אצל
נכדו הרה"ק רבי אהרן
ממשערנאביל זי"ע, ובירך אותו
'ער זאל דערלעבין משיח צדקינו'
(שיזכה לביאת משיח צדקינו), כשהגיע
הרה"ק רבי אהרן ממשערנאביל
לגבורת, התחיל לחזור לימי
נעוריו, התחיל לצמוח לו שיניים
חדשים, אז שלח הרה"ק מנין על
ציון קדשו של המאור עינים, וצוה
לומר שם בזה"ל: הסבא בירך
אותי שאזכה לביאת משיח צדקינו,
הלא אמרו חז"ל (בבא בתרא מט, ב)
'האומר אי אפשי בתקנת חכמים
כגון זו שומעין לו', אני מוותר על
הברכה.

כי אליך עינינו נשואות

הרה"צ רבי יואל אשכנזי זצ"ל
מנקיי הדעת שבעיר
טבריא סיפר, שפעם שמעו
בתפילת מעריב אחרי תפילת

פאר בלויז

\$250

פונעקט'ס א פארזיכערטע ישועה!

בלושטין

מיר זענען בלויז אייערע
שלוחים, צי טיילן פאר
אלמנות אין יתומים פיש
פלייש און אלע גיטע
מעדנים לכבוד שבת קודש.

ביידן!
נישט מיר
זאגן
איך צו

"אם אתה משמח את שלי
אני משמח את שלך"

נאר!
הש"ת זאגט דיר

מיר זענען אפראווד ביי אלע פאנדס
LACHMEI MORDCHAI - TAX I.D 87-1279722

די קוויק פעי אדרעסס איז
3875090@GMAIL.COM

אדער גייט צו צו די
**גזבר
מעשין**
און אייער בית מדרש
מיר זענען אויף
דעם פראנט סקרין

צו מנדב זיין
מיט א קרעדיט קארד
ווי אויך OJC קארד
און אלע אנדערע
צדקה פאנדס
רופט אונזער
24 שעה
מתן בסתר ליין
845-286-1007

- פרובירט'ס דאס אויס
- הש"ת זאגט:
- ובהונוני נא בואת אם לא
- אפתח לכם את ארובות השמים

- עס איז דא אסאך יודען
- וואס האבן שוין ב"ה געזען
- דורך דעם ישועות
- למעלה מדרך הטבע.